

Zvon na poti.

Otrok je bil, ki nikdar ni
V nedeljo hodil k maši,
In ko je klical zvon ljudi,
Igral se je na paši.

Dé mati mu: „V cerkveni hram
Iz line zvon te vabi,
In če ne greš, pa pride sam
In zdajci te zagrabi!“,

Otrok nato: „Kako prišel
Iz lin bi zvon po mene?“
In že, kot bi iz šole spel,
Na trate gre zelene.

Ne klenka več iz line zvon,
Plašili pač so mati!
A strah in grôza! — Zadi on
Čez njive kolovrati!

Otrok se v glasen jôk spusti,
Strah velik ga objame,
Da zvon ga pod-sè ne dobi
In ga s seboj ne vzame!

Čez polja, trate in steze,
Čez hrib in cesto belo
Hiti, beži, kot veter gre
V cerkveni hram, v kapelo.

In kadar na Gospodov dan
Zvon zopet se razlega,
Tedaj ne čaka, da čez plan
Prišel bi zvon po njega.

Po Goethe-ju A. Funtek.